

(המשך מעמוד 42)

שלא אבו עבד בביתו ההרושת פניציה שבר איזור התעשייה במפרץ חיפה. הוא יצא לפנסיה אחרי תאונת עבודה. אבו לא רצה להביא את הוריו להעיד במישפטו הראשון, ועד היום לא התפרסם עליהם דבר. גם הוא עצמו סירב לדבר עם עיתונאים, והשיחה עם העולם הזה היא הראשונה מאז מאסרו. לפני 11 שנים, מישפחת אבו עלתה מאלג'יריה בשנת 1956. שניים מהאחים עזבו את הארץ. סלומון עזב את הארץ בגיל 20, מיד אחרי שנישואיו. עם אשתו הוא נסע לפאריס, שם עבד עם כמה מקרובי משפחתו בי עסקי בגדים.

מטר אחד

ועכברושים

אחרי הרשיעה התגרשה ממנו אשתו. הנמצאת היום בארץ. עימה נמצאת גם בתם, שהיא היום בת 13. אבו מתאר את הנסיבות שקדמו למישפט הרצח. שבו נמצא אשם. לדבריו, הוא נסע לרגל עסקיו למאריד, בירת ספרד. העיר מצאהירן בעיניו, והוא החליט לפי תחושה מיסעדה. באותה העת ביקרה אישי

כשנמצא אשם ודינו נגזר למאסר עולם, הוא לא הבין את המתרחש. קשה היה לו לעכל, לדבריו, את גורלו. כאשר התאושש, החליט להילחם בכל דרך אפשרית כדי לצאת לחופש. הוא הרגיש שמקומו אינו בכלא. הוא רצה לחופש. מייד אחרי ההרשעה, שיגר אבו מכתב לשופט זאב צלטנר, שגזר לו מאסר עולם, וביקש להיפגש עימו. צלטנר בא אחרי שבוע.

חבריו של אבו, האסירים האחרים בכלא, השתוממו. רבים מהם פנו לצלטנר אחרי שנגזר דינם. רובם לא נענה כלל, חלקם המתין לתשובה במשך חודשים ארוכים. כאשר ביקש צלטנר לדעת לשם מה ביקש להיפגש עימו, אמר לו האסיר שנעשה לו עוול איום. לדבריו, אמר השופט (שנפטר בינתיים) כי הוא מוכן לעזור. צלטנר הביא לו הפיסת סיגרים משוהים. מהסוג החביב עליו, ואמר: "אביא לך גם ספרים טובים ומעניינים, כדי שתוכל לקרוא כאן. הרי יש לך זמן רב". צלטנר בא לבקר את אבו פעמיים נור ספות בעת שהותו בכלא, ואחר-כך חדל. אבו המשיך לעונש שהוא חף-משפט, וכי נעשה לו עוול. הוא התבודד בכלא, ולא התרועע עם האסירים האחרים. הסוהר ריחם עליו כל כבוד.

לי כל השנים. אחי צ'רלי, לא מפסיק לרוץ בשבילי. הוא בא מפאריס כמה פעמים בשנה רק כדי לראות אותי ולעודד אותי. וכל הרוח שזה עולה. עורכי-הדין, למשל, מה יעשה אדם שאין לו מישפחה כמו שלי? הוא ייאבד את החשק לחיות!"

על חייו בכלא סיפר סלומון אבו: "ניי סו לשבור אותי בכל מיני צורות. כאן בבתי-הסוהר הם מומחים בזה. ורקו אותי לבידוד בבית-המעצר. זה מקום הכי גרוע — מיבנה מתחת לאדמה, שם עוברים צרי הרעש של המים. יש שם כפור! קרואור של שמש לא נכנסת. יש חלון קטן, והאור דולק בחדר כל הזמן. כשאנשים מסתובבים בחדר מכיר סה החלון בשמיכה, וכך קורה שבמשך 23 שעות ביממה לא נכנס אור מבחוץ. ורק במשך שעה אחת נכנס אור. אנשים לא יכולים לתאר לעצמם איך חיים אסירי רים כמוני."

"אני יודע שניסו לשבור אותי בכל הדרכים, וכך אמרתי לג'ור למנהל-הכלא. אבל אותי לא הצליחו לשבור. מה שהיה זיק אותי ונתן לי כוח זו האמת, והתיקוה שבסוף הצדק חייב לנצח. יום אחד הוציאו אותי מהבידוד, ושמתי אותי באגף של המיוחסים. קוראים לאגף הזה אגף של טעוניהגנה, כאילו שיש משהו בכלא שהוא לא טעוניהגנה. יושרים שם משתפיעו, מלשינים, דברים כאלה. התנאים שם נהדרים. יש חדרים מרווחים, יש טלוויזיה, ואפשר לקרוא. אני קיבלתי את זה אחרת. בשבילי זה היה שיא העלבון, לשים אותי ביחד עם החומר הזה? קראתי למנהל-הכלא וביי קשתי להחזיר אותי לבידוד ולחושך. שם היה לי יותר טוב על הלב."

באגף של תאי-הבידוד, טוען אבו, לא מבקרים עיתונאים או חברי-כנסת. יש שיה, הוא אומר, לוקחים את האורחים לחדרים שבאגפים הנוחים ומסתובבים איתם שם שעה וחצי. אחר-כך לוקחים אותם לחצי שעה לחדר-האוכל, ופיתאום נעשה מאוחר מדי, והם צריכים ללכת. כך הם לא רואים את האמת. בינתיים השתפרו תנאי-מאסרו של סלור מון אבו. הוא שוכן באגף ט' בכלא, הנחשב אגף טוב, ונתנו לו לצאת לברי קוריבית — כל זאת מאז הוחלט לערוך את מישפטו מחדש.

הם באו

מאלוהים!"

עיד פרקליטיו, נחמה וולמן סגל, הוא אומר:

"הם באו מאלוהים. הם אנשים נהדרים, זלמן סגל לוקח כל דבר ללב. כאשר בומנו סירב היועץ המשפטי לממשלה לחדש את המישפט, הוא ישב מולי בכלא-רמלה ובי כה עם דמעות בעיניו. ממש כמו ילד קטן. הוא גם בכה עד דמעות כשקיבלנו את האישור לחדוש המישפט. אני מקווה שגם אסירים אחרים יזכו לזה. בהתחלה כשהיועץ המשפטי שלל את חידוש המישפט, הוא טען שהיתה רשינות מצד הסניגור שלי במישפט הראשון, ושאילו הוא היה פועל בחריצות היתה הראיה החדשה (הנוגעת לאקדח) יכולה להיות ידועה לו. לעומת זאת, הס' כים נשיא בית-הדין המישפט המישפט. בהסכמתו הסתמך נשיא בית-הדין המישפט העליון על חוק בתי-הדין מ-1957, שס' עיף ע' 9' סעיף קטן 2 בו אומר: "אם נתגלו עובדות חדשות או ראיות חדשות, שהיו עשויות לשנות את תוצאות המישפט לטובת הנידון, ולא יכלו להיות ידועות לו, ניתן לחדש את המישפט." נשיא בית-הדין המישפט העליון, שהחליט להי דש את מישפטו של אבו, עשה זאת אחרי שהתברר לו שלפרקליטו של אבו במישפט הראשון נמסרה חוות-הדעת של המומחה המישפטי לבאליסטיקה, אך לא נמסרו לו דפיה-עבודה, שעליהם התבססה חוות הדעת. על המישפט הראשון אומר אבו:

"אצלי במישפט היו כמה דברים משוים. גים, אני חושב כשר 11 שנים איך הגעתי לכאן, והופך כל דבר לכל הציונים. לפעמימים אני חושב שהגעתי לכאן חוס, ופית'אום בורה לי הכל ואני כבר לא יודע מה לחשוב. היום אז הרבה דברים לא מתקבלים על הדעת ולא הגיוניים, אבל אני לא יכול לדבר על זה עכשיו, בגלל המישפט החדש. אני רק מקווה שהאמת והצדק יתגלו, ואז אהיה בן-אדם חופשי, כפי נעמי אדווה."

האח צ'רלי (באמצע) בבית-המישפט

תמיד בא לבקר

תו בישראל, ושהתה כאן עם בתו התינוקת. סלומון שוחח בטלפון עם אשתו באופן קבוע, ובאותה השיחה היא ביקשה שיבוא לארץ כדי לקחת אותה ואת בתם לספרד. היא סיפרה לו גם שאחותו עומדת להינשא, והמישפחה מבקשת שיהיה נוכח בטקס הנישואין.

סלומון עלה על מטוס ובה לארץ. הוא שהה אצל הוריו בחיפה, אך יום אחד נסע לתל-אביב. זה היה היום שבו נרצחו עורא שמיטוב מזרחי ואהרון מליה. דוברי-המישפחה טענו: סלומון אבו שייך ל"מאפיה הצרפתית", וקשרו את שמו בשמותיהם של האחים אלי ולילי אבוטובול, והאחים וילי ואדגר זמור, ששהו אז בישראל.

במישפט הרצח טען סלומון אבו שהוא חף-משפט. הוא טען שהגיע לארץ להשי תתף בחתונה אחתו וכדי לקחת לעי את אשתו ובתו לספרד. מכיוון שלא רצה לערב את הוריו, לא הזמנים להעיד שהיה אצלם, ולא בתל-אביב, במשך כל השבוע שקדם לרצח.

במישפט עצמו סיפר סלומון אבו דבי רים תמוהים, שאינם ברורים עד היום. הוא סירב לדבר בכל עם עיתונאים שניסו בת סירובו לתאר את גירסתו. השיב אבו שלא היה סבור שמישהו יכול לעזור לו. האסיר המפורסם, במחצית מוזמן שהור' תו בכלא הישראלי ביחל בבידוד. מספר: "הלבישו עלי חליפה שלא התאימה לי. אני לא צדיק, אבל אני רחוק מלהיות אולי גנגסטר מסוכן, כפי שניסו לתאר אותי כאן. סיפרו שאני שייך למאפיה הצרפתית. איזו מאפיה? את האחים זמור לא היכרתי כלל, ואיני מכיר אותם. את האחים וילי ולילי אבוטובול הכרתי רק בכלא רמלה. זמן קצר לפני שליית נפט בכלא מהתקפת-לב."

הצדק חייב לנצח!

ב-1978 ברח סלומון מהכלא, והוחרז אחריו שנתפס. על כך הוא מספר: "בעניין הבריחה הייתה שלם עם עצמי. כל דרך נראתה לי בסדר, רק לצאת משם. זה לא המקום שלי. אני נמצא כאן בטעות. אני רק מקווה שהצדק ינצח, ושהיה במקום אחר. אני יושב אחתי-עשרה שנים מהחיים, ואני לא מרגיש איך עברו. אני כאילו דורך במקום. אני בכלל לא יודע מה קורה בעולם, בחוץ. אני מנותק לגמרי. מה שאני כן יודע, ורואה כל יום, זה שאנשים חפים-משפט יושבים בבתי הסוהר בארץ. אני לא חיידי. יש לי מזל, שיש לי מישפחה שדואגת

(המשך מעמוד 57) מנית והיקף, לאה שורץ. אחרי כמה שבועות שלפה אותה לאה מאחרי שולחן הכתיבה, וביקשה ממנה לדגמן לפני הקניינים. וכך התחילה הקאריירה של לפידות. ליאורה לא הפעילה מרפקים, ולא נדי חפה בעולם קשה זה, הכל קרה לה כי כנראה כך היה צריך לקרות. פיטר הרצוג, מבכירי הצלמים בארץ, עשה עימה סידרת צילומים שהיוותה כניסה מרשימה מאוד. לאחר מכן נבחרה לדגמן בתצוגת אופנה של אופנאי צעיר ושפתן שניסה לחזור לשוק — גידעון אובדון.

ליאורה פרצה את גבולות הארץ, ובין היתר ייצגה את בגד-עור במסע מכירות ברחבי העולם. היא אף נבחרה לדגמן עבור חברת-המרקוקים בינלאומית, ששנה קודם לכן העסיקה את ג'ין שרימפטון, הדוגמנית הלונדונית המפורסמת. משנת 1968 היא נחשבה לדוגמנית-צמרת מעולה ומקצועית ביותר. צילומים שלה התיפרסמו בוווג מאגזין ובשבועונים בינלאומיים רבים. היא השתתפה בסרט פירסומת רבים, זכתה להופיע עם הגשש החיוור בסרט השכונה שלנו, והוכיחה שיש לה כשרון מישחק. עד היום מתפרסמת במישפדיו אל ענ בחול' כרזה שבה מצולמת ליאורה כשהיא יוצאת מן המים בחוף הלב.

ראי מסולף

ועקום

מ' בחינה מיקצועית היה לי הר- "בה סיפוק" מספרת ליאורה, ש- נישאה בשנית, לגידעון רוזנשטיין. "הייתי מאוד מבוקשת. אבל אף פעם לא הייתי קארייריסטית. הדברים פשוט קרו לי. ההצלחה בעבודה לא שינתה אותי. עבדתי הרבה, כי אחרי גירושי מבעלי הראשון הייתי עם ילד והייתי צריכה לפרנס אותו. לא, שיהקתי אותה, לא היתה לי מכונית מפוארת, ולא הייתי נערת-זווהר. ניהלתי חיים שקטים. בישראל, כיבסתי, ניקיתי. היא מתקוממת נגד התדמית שיש לדוגמניות בצייבור, ועד היום, כשהיא מעלעת בעיתונים, היא נדהמת מחדש. "הרי יש נשים שעושות דברים הרבה יותר חשור בים ולא כותבים עליהן, מה שמציגים בעיתונים על חיי הדוגמניות הוא ראי מסולף ועקום."

ליאורה מנפצת את המיתוס הזהר שיש למיקצוע: "זו עבודה פיסית קשה מאוד. צריך להחליף בגדים בקצב מסחרר, ול- לכת קילומטרים על המסלול. בקיץ מצלמים ביגדי חורף, בחורף ביגדי קיץ, וההשכמות הן בשעות מזורות. לא פעם אפילו התעלפתי בצילומים. כמובן, בקיץ לוגים זה נראה משגע, אבל להיות חשור פה לשמש החזקה, בחולות המידיבר, ולא לשחות ולא לאכול — זה מתיש מאוד. היא למרות הקשים והתחרות העזה היא מודה שאהבה מאוד את עבודתה ונהנתה ממנה. אך עד היום היא מתעבת את הפולחן סביבה. "מה זה דוגמנית-צמרת? זו אישה שעובדת קשה מאוד ולא כמו שגורא — בתימלון מהודרים ומסיבות תברחיות. וכל העיתונאים שרצים אחרייך — מצד אחד זה אולי מחניף, אבל כל התיטוט שלהם בחיך, נמאס עלייך מהר מאוד, ומעצבן אותך."

כל הסחרחורת הזו נמשכה עד לפני שנה. ליאורה עבדה ללא הפסק ודחתה הצעות רבות. לפני שנה נולד לה ול- גידעון בן, שלו ייחלו שנים רבות. התינוק והגעגוע היומי עימו שינו את סולם העדיפויות שלה. היא גילתה שעולם חדש נפתח לפנייה. "התינוק הזה ממלא את שניתי. וזה עושה לי הרגשה נפלאה. אני מרגישה רגועה יותר, ובש- לה יותר. אני מגלה דרכו עולם חדש ויש לי רגעים נפלאים במחיצתו."

אך יום אחד אחרי שמונה חודשים של ישיבה בבית והתמסרות לתינוק, ציל- צל הסלפון בביתה. בתצוגת-אופנה היתה חסרה מנחה ושאלו אותה אם היא מוכנה להנחות. ליאורה היססה בתחילה, אך השתכנעה לנסות. היא התייחסה לעניין כאל דבר ודתי-עמי. אולם כשהתחלה את התצוגה וזכתה לתגובות חמות, התחילה ההצעות לזרום אליה. ההפעם לא כדוג- מנית אלא כמנחה. ומאו משמשת ליאורה מנחה בתצוגות אופנה ונהנית מן השינוי. "מאד מצא חן בעיני לפרוש מן הדוג- מנות בכבוד, כשאני בשיא ועדיין מבוי- קשת. גם נשארתי באותו תחום, רק בז- וויית אחרת. הדוגמנות היא תקופה ש- ממה בשבילי. אם לא הייתי מנחה, הייתי בוחרת מיקצוע אחר." שוש מיימון